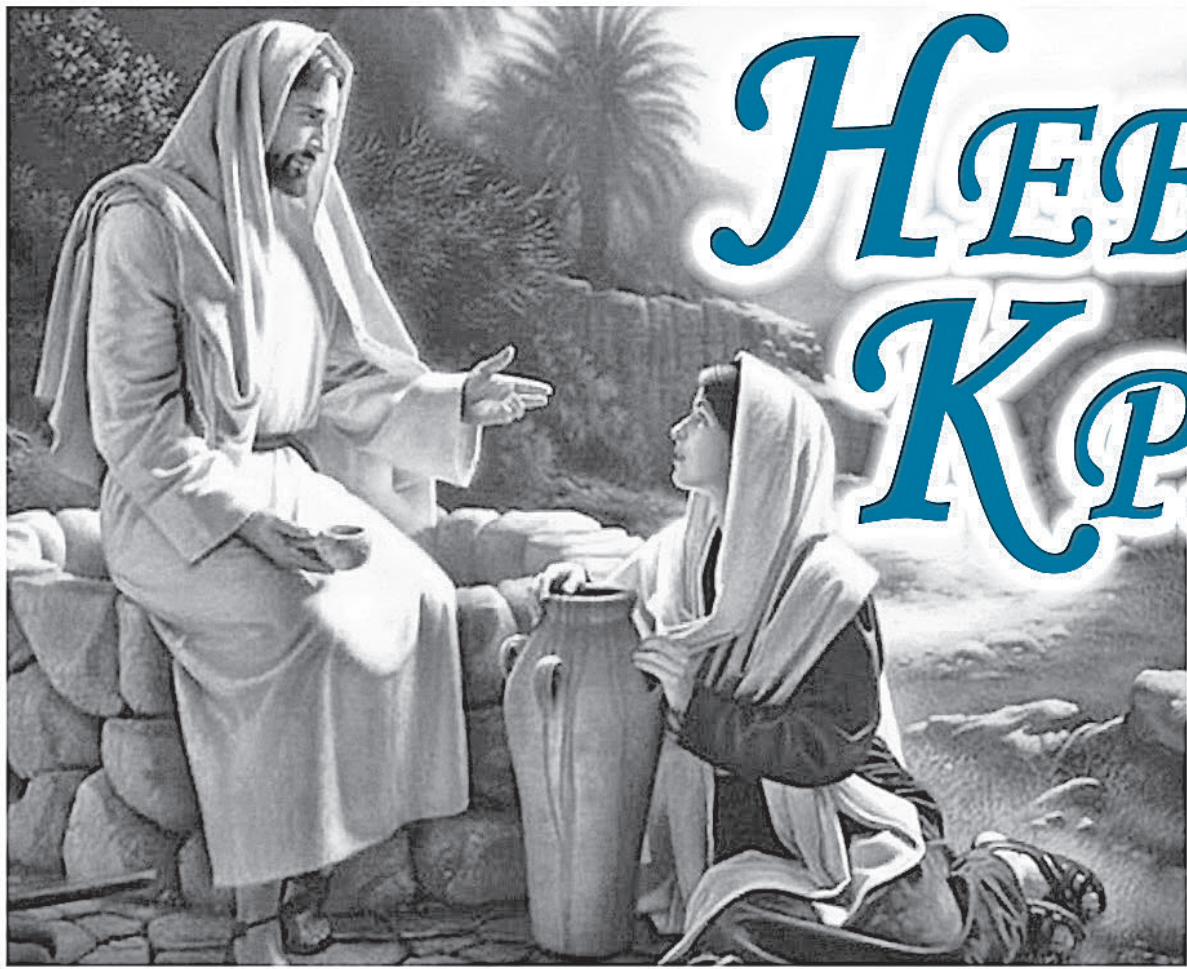

НЕБЕСНА КРИНЦЯ

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 8(76)
1.08.2019 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

а/с 5627
м. Вінниця,
21011, Україна

ЗАПРОШЕННЯ ДО ЦАРСТВА

Нещодавно в Україні відбулася зміна влади. За новообраного президента країни, який ніколи не був у політиці, проголосували 73% українців. Цю подію можна сміливо назвати феноменальною. Чому так сталося? Відповідь дуже проста, – усі люди хочуть жити у політично та економічно сильній державі, тому і сподіваються зі зміною влади отримати зміни на краще в країні. І таке прагнення не лише в українців. Якщо запитати будь-яку людину на землі, у якій державі вона хотіла б жити, то всі однаково скажуть, що у найсильнішій. Ніхто не хоче жити у бідній і неблагополучній країні, і це абсолютно нормальне бажання. Таке ж прагнення було завжди у Бога, щоб його народ мав найсильнішу державу. Але якщо проаналізувати історію, то побачимо, що періоди розквіту ніколи не були довготривалими, більшу частину часу були проблеми, війни і т.п. Чому так відбувалося? Усе через гріхи людей, які відвертали своїми вчинками Боже благословіння від країни і накликали Божий гнів та суд. На перший погляд здається, що Бог проявляв жорстокість по відношенню до людей, але якщо поміркувати, то насправді ми в житті займаємо таку ж саму позицію, як і Бог. Кожна країна має законодавство, яке передбачає покарання за злочини, щоб захистити громадян від свавілля та запобігти руйнуванню державності. Хто б із нас хотів, щоб злочинці продовжували ходити на свободі та чинити зло? Тому Творець хоч і проявляє довготерпіння, але певного часу звершує суд за гріхи.

Біблія навчає, що через Ісуса Христа Бог-Отець звершить остаточний справедливий суд над злом та гріхом, що панувє у світі, покладе йому кінець і встановить Своє вічне Царство. Про це також навчав апостолів і Христос, коли був з ними. І не тільки навчав, але й дав побачити велич майбутнього Божого віку, пообіцявши: «Істинно кажу вам, що є деякі між присутніми тут, які не помруть, поки не побачать Царство Боже, що прийде в силі.» (Мр.9:1).

Свідками величного Преображення Господнього, про яке говорив Ісус, стали троє апостолів: «Днів через вісім після цієї науки Ісус узяв з собою Петра, Івана та Якова та й зійшов на гору молитись. І як молився Він, то вигляд обличчя Його змінився, і одяга Його стала білою, блискучою. І ось два мужі розмовляли з Ним, а це були Мойсей та Ілля. Вони, явившись у славі, говорили про смерть Його, якої мав Він зазнати в Єрусалимі. А Петро

та інші апостоли були обтяжені сном; а пробудившись, побачили вони славу Його та двох мужів, які стояли з Ним. А коли ці мужі розлучились з Ісусом, то Петро сказав до Ісуса: «Наставнику, добре нам тут бути! Ми зробимо тут три намети: один Тобі й Мойсею один, а один – Іллі». І коли він це говорив, то з'явилась хмара та й осінила їх. І налякались вони, як увійшли в хмару. І почувся ось голос із хмари: «Це Син Мій любий, – Його слухайтесь!» А коли цей голос пролунав, то залишився Ісус один. І мовчали вони, і нікому не говорили в ті дні нічого, що бачили.» (Лк. 9:28–36). Троє апостолів стали свідками реальності обіцяного Богом Царства та особисто відчули, як добре у ньому перебувати. Безсумнівно, що їм не хотілося залишати місце славної Божої присутності, вони навіть хотіли зробити три намети на горі, щоб постійно там перебувати.

Євреї завжди жили в очікування приходу Божого Царства відповідно до Божої обітниці, даної через пророків. Вони очікували на Месію – Божого Помазаника-Царя, який встановить вічне непереможне царство в Ізраїлі. Але коли прийшов Ісус, Він не став робити того, що очікували здавна євреї. Він не став збирати військ, щоб звільнити країну від римської окупації. Навпаки, Він закликав людей покаятися, звершував багато чудес, зіплював хворих, звільняв одержимих демонами і навчав народ. Єдине, проти чого Ісус воював, – це гріх. Таким чином Христос показував народу владу, яку мав від Отця, над царством цього світу. Він навчав «Не прийде Царство Боже помітно, ані казатимуть: «Дивись, ось воно», або: «Дивись – там!» Бо Царство Боже – у вас усередині.» (Лк. 17:20–21). Бог перш за все хоче перемогти у серцях людей, бути Господом та Володарем життя кожної людини. Для того, щоб отримати переміну на краще у країні, потрібно перемінитися самим людям: не ображати, не красти, не обманювати, тобто перестати робити зло своїм ближнім. І тоді добро прийде саме, і не потрібно буде потужних армій чи політичних переворотів. Ми завжди схильні бачити недоліки в інших, але ніяк не у собі. У наших негараздах ми завжди звинувачуємо інших, та ніяк не себе, хоч насправді часто починаємо у житті посіяти нами раніше. Якщо сіяти лише зло, то зло і виросте. Ніколи із зла не виродить добро. Це проста суть вчення Ісуса.

На горі Преображення Ісус показав Свою славу і те, як буде виглядати Небесне Царство. Та Він не лише показав,

але й пояснив, як туди можна потрапити. В Євангелії від Івана в 3 розділі описана бесіда Ісуса із Никодимом, який був одним із фарисейських старійшин. Він прийшов до Ісуса таємно, вночі, оскільки більшість фарисеїв на приймала Ісуса, вважаючи Його самозванцем. Але Никодим не поділяв їхньої позиції. Духовні очі цього чоловіка були відкриті, і він побачив свідчення Отця, яким Той свідчив про Свого Сина Ісуса: «бо не може ніхто таких чуд учинити, які чиниш Ти, коли Бог із ним не буде» (Ів. 3:2). Тобто, Никодим вірив, що Ісус прийшов від Бога, на відміну від більшості юдейських начальників. Але цього було недостатньо, щоб потрапити в Боже Царство. Тому у відповідь на слова Никодима Ісус каже: «Істинно, істинно говорю тобі: Коли хто не народиться згори, то й не може бачити Царства Божого.» (Ів. 3:3). Никодим не зрозумів слів Учителя, адже не може ж людина знову повернутися в утробу до матері, щоб народитися вдруге. Але Христос пояснив, що Він мав на увазі, – духовне відродження людини: «Істинно, істинно кажу тобі: коли хто не родиться від води і Духа, – не може увійти в Царство Боже. Що народжується від тіла – є тіло, а що народжується від Духа – це Дух.» (Ів. 3:5–6). Для того, щоб тимчасово жити у цьому світі в одному із земних царств, потрібно народитися тілесно, а для того, щоб вічно жити у Небесному Царстві, людина має народитися духовно.

На горі Преображення Ісус дав поба-

чити апостолам славу Божого Царства, але їм ще належало увійти до нього. Шлях туди пролягав через долину земних скорбот. Адже як Ісус попереджав учнів, що світ буде ненавидіти їх, так і виповнилося. Проте, серед усіх утисків та переслідувань аж до смертної кари апостоли залишилися вірними Христу. Адже важливо не тільки увірувати в Господа, а й зберегти віру до кінця, залишитися вірним Богу у випробуваннях, навіть якщо це коштуватиме нам життя.

Ми також можемо бачити у нашому житті Боже Царство здалека. Таких проявів може бути багато, адже Господь бажає відкритися кожній людині, щоб покликати її до Царства Небесного. Наприклад, коли ми звертаємося у важкий час у молитві до Бога і отримуємо надзвичайним чином Його допомогу, ми стаємо свідками дії Його царственої сили на землі. Але бачити Царство Боже і увійти до нього – різні речі. Багато хто може сказати, що він молиться Богу і Бог відповідає на молитви, допомагає, піклується про нього. Але це ще не значить, що ми маємо гарантований вхід до Божого Царства. Ми можемо бути свідками, як звершуються Божі суди на землі над злочинцями та беззаконниками, радіючи торжеству справедливості. Але це не гарантує нам, що ми уникнемо справедливого Божого суду у вічності. Коли людина помирає, то часто кажуть про покійного: «Царство Йому небесне та земля пухом». Але як земля не являється пухом, а є твердю, так і людина, що все життя грішила, не може потрапити у Боже Царство, не розкавшись у своїх вчинках. Адже Бог є одночасно і милосердним, і справедливим. По відношенню до тих, хто робить зло, Він проявляє Свою справедливість через заслужене покарання, а стосовно тих, хто розкається у гріхах та залишає їх, проявляє Свою милість через прощення та відвернення справедливого гніву.

Господь чекає кожного з нас у Своему Небесному Царстві. Він зробив усе необхідне для того, щоб ми могли туди потрапити, – віддав Свого Сина Ісуса Христа на смерть, щоб заплатити за наші гріхи. Це є найбільшим доказом Його любові до нас: «Бо так Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Єдинородного, щоб кожен віруючий в Нього не загинув, а мав життя вічне. Бо не послав Бог Сина Свого у світ, щоб Він осудив світ, а щоб спасся ним світ.» (Ів. 3:16–17).

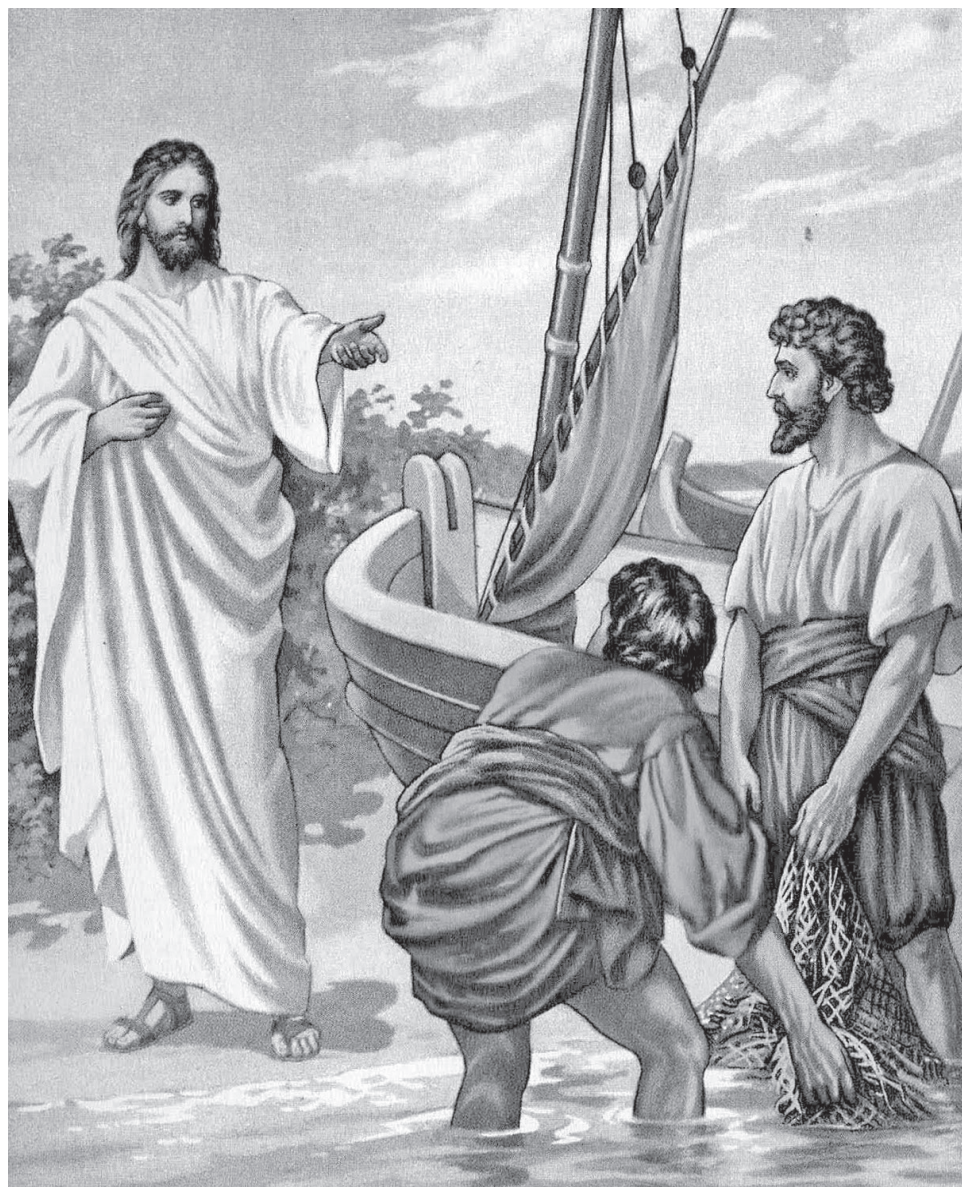
Павліна Снівак

Дорогоцінні істини Євангелії: (Євр.4:7)

«Сьогодні, як почуєте ви голос Божий, не зачиняйте перед ним свої серця»

Багато разів і багатьма способами промовляв Бог в давнину до людей через пророків, щоб направити народ на шляхи правди, миру, любові. А в ці останні дні Бог промовляє до нас через Сина Свого Ісуса Христа. Ми стоїмо зараз при дверях другого пришествя Сина Божого на землю. Ісус Господь є сйвом слави та образом Бога-Отця. Він тримає усе словом сили Своєї і учинив Собою очищення гріхів наших через голгофські страждання. Він помер за нас і воскрес для нашого виправдання перед Богом. Він був вознесений і посів по праву руку від Всевишнього на небесах. Сьогодні Господь звершує Свою працю на землі Духом Святим через Своїх вірних синів і дочок, через Свою улюблену церкву, закликає людей навернутись від рабства гріха і влади диявола до Себе. Господь Бог бажає, щоб всі люди спаслись і досягли пізнання істини. А істина в Сині Його улюбленому Ісусі Христі. Ісус Христос є істина, і дорога, і життя. В Ісусі – життя вічне, яке дарував нам Бог. Всяка людина, яка прийме вірою Ісуса Христа як свого Спасителя, отримає прощення гріхів і дар вічного життя. Слова Ісуса і досі звучать по світу: «Покайтеся і віруйте в Євангелію» (Мар. 1:15). І хто відгукнеться на цей заклик і прийде, і прийме цю Добру Новину, отримає спасіння і почне нове життя з Богом. А Бог буде провадити по цьому життю і доведе до вічних осель. Ми ж мусимо прислухатись до цього заклику, щоб не збитись з путі праведного.

Це спасіння першим проголосив Господь наш Ісус, а потім його підтвердили для нас ті, хто чув Господа. Ісус пізнав життя земне, щоб спасти людей. Ми бачимо Ісуса, який лише ненадовго був поставлений нижче за ангелів. Ми бачимо Його, увінчаного славою і честю через Його мученицьку смерть за всіх людей. Усе в світі почало існувати через Бога. І славою Своєю Він прагне поділитися з дітьми Своїми. Йому було необхідно обрати Ісуса Христа, який веде нас до спасіння. Та через страждання Христові Господь

Бог зробив Ісуса досконалим Рятівником. Цей Обранець дав людям святість, і всі, хто одержав її, стали однією родиною з Богом. Через те і не соромиться Ісус називати нас Своїми братами і сестрами. Бог-Отець приводить нас, людей, до Ісуса. Ми стаємо дітьми Божими, бо віримо в Ісуса. Ми існуємо у плоті й крові. Через те Ісус і розділив нашу долю і Сам пізнав життя у плоті й крові. Він зробив це для того, щоб смертю Своєю по-

долати того, хто володіє владою смерті – диявола. Ісус приніс звільнення тим, хто все життя терпів рабство через страх смерті. Тому Ісус мусив у всьому бути таким, як ми, брати і сестри Його, щоб стати милосердним і сповненим віри Первосвященником на службі Божій, щоб спокутувати людські гріхи. Оскільки Сам Він здолав спокуси і зазнав страждань, то й нам, хто зараз бореться із спокусами, Він може допомогти.

Тому, любий читачу, якщо ти ще не є дитям Божим через віру в Ісуса Христа, то у тебе є можливість сьогодні ним стати, почути голос цього заклику, прийняти Добру Новину і посвятити себе Богу в вірі. Важливо поспішити і одразу ж дати відповідь на заклик Божий. Чому це так важливо? Тому що життя коротке і може обірватися в будь-яку хвилину. Якщо ми вирішили чекати до завтра, то обов'язково зробимо серце своє затверділим, і якщо ми баримосся сьогодні, в день Божої благодаті, то можемо й зовсім не прийти до віри. Бог не вічно буде закликати людей покаятись.

Нове життя з Богом не принесе з собою ніяких тягарів і неприємностей, через те немає причин відкладати його початок. Важливість певного часу в духовному житті велика. Є різниця між часом милостивого відвідування Господня і часом, коли Господь закриє Своє лице в покарання за гріх. Час здоров'я і розквіту сил не те ж саме, що час хвороби, слабкості і наближення до смерті. Теперішній час відрізняється від часу майбутнього, і цей вік відрізняється від віку, який гряде.

Який можна зробити висновок? Тільки правильне слухання Слова Божого, а особливо Євангелії Ісуса Христа попередить затверділість серця. Бо тільки Євангелія пом'якшує серце людське і робить його смиренным. Тому послухайте Бога сьогодні, в день благодаті, поки ще живете в тілі. Послухати Бога, Його голос – тобто Його поради, заповіді, заклики, обітниці і перестороги. І все це є у Слові Божому, Біблії. А зачинити серце людина може через недбалість, невірство, вимогу знамень, самовпевненість і догоджання плоті. Тому Слово Боже, а через Нього Сам Бог звертається до всіх нас: «Сьогодні, як почуєте ви голос Божий, не зачиняйте перед Ним свої серця» (Євр.4:7). Да благословить вас всіх ясно Господь! Хто почує і відкриє своє серце, до того увійде Господь Ісус Христос і буде з ним вечеряти. Амінь.

Олександр Волтарніст

ИСПЫТЫВАЕШЬ ЛИ ТЫ ГОЛОД ПО НЕМУ?

«Псалом Давида, когда он был в пустыне Иудейской.

Боже! Ты Бог мой, Тебя от ранней зари ищу я; Тебя жаждет душа моя, по Тебе томится плоть моя в земле пустой, иссохшей и безводной, чтобы видеть силу Твою и славу Твою, как я видел Тебя во святилище: ибо милость Твоя лучше, нежели жизнь» (Пс. 62:1-4).

Как важно иметь жажду и голод, чтобы постоянно входить в Божье присутствие! Его присутствие – это замечательное место, где можно верить в невозможное, видеть Его Славу и слышать Его голос.

Наступает время, когда Бог будет вкладывать в сердца верующих тот же самый крик, какой был у Давида: «Боже! Ты Бог мой!».

Господь хочет, чтобы этот крик был в нашем сердце сегодня и каждый день, а не только по воскресеньям.

Этот крик гласит «Я не могу не поклоняться Тому, Кого я так сильно люблю!». Не могу не просыпаться каждое утро с этими словами: «Боже! Ты Бог мой!».

Как важно просыпаться каждое утро и внимательно и жадно слушать Слово Господа, которое Он открывает именно для тебя! Разве ты не рад, что Он твой Бог?

Какая это привилегия – вставать с кровати со словами: «Боже! Ты Бог мой!».

Это хорошая причина, почему Бог включил эти строки в Библию, и Дух Святой побудил Давида начать 62 псалом именно таким образом.

Мы имеем не только привилегию поклоняться Богу, но и приходиться к Нему в любое время через Иисуса.

Следующими словами Давида были: «Тебя от ранней зари ищу я». Суть этих слов в том, что Бог – это первая любовь Давида. Он ищет Бога рано – это первое, что он делает каждое утро.

Нам нужна важная мотивация во всём, что мы делаем, чтобы она исходила от любви к Богу. Чтобы Его любовь текла через нас, как река.

Жаждешь ли ты Его? Испытываешь ли голод, по Нему?

Давид кричал: «Тебя жаждет душа моя, по Тебе томится плоть в земле пустой, иссохшей и безводной».

Когда мы жаждем Господа, то живём, как написано: «...и уже не я живу, но живёт во мне Христос». (Гал. 2:20)

Плоть любит поесть, любит комфорт и привыкает к определённым вещам, не любит сдаваться.

Присутствие Господа – это больше, чем вожделения плоти. Благословляющий больше благословения.

Жажда – это наша реакция на присутствие Бога, так же как и реакция Давида.

Он питал свою жажду Божьими откровениями и воспоминаниями о Его делах.

Я верю, что пробуждение идёт в Теле Христовом везде, мы должны понять глубже широту Бога. Это внушит нам трепет, удивит нас, потому что мы имеем доступ к Тому, Кто так Велик.

Он – наш Бог, Он говорит Слово, и оно исполняется!

Он знает то, что ещё не сбылось и говорит: «Мой совет состоится и всё, что Мне угодно, Я сделаю!» (Ис. 46:10)

Вячеслав Бойнецкий

ЛЮДЯМ СТРАШНО ЗУСТРІТИСЯ З БОГОМ...

Людям страшно зустрітиса з Богом, Та страшніш не зустрітиса з Ним. Краще б Він був суддею нам строгим, Ніж далеким назавжди й чужим.

Він – Любов пресвята і всевишня, Він запалює зорі в душі. Чому так у житті нашім вийшло, Що ми йшли на пусті міражі?

Чому серце – утомлений острів – Не противилось хвилям гріха. Бився човен об камені гострі, Не тривожилась совість глуха.

А боліло ж, боліло, боліло, До знемоги боліло й пекло... Млява спроба звільнитись, несміла, І відчуті блаженне тепло.

Бо хтось душі притримував міцно, Не даючи спочинку й на мить, І лежати примушував ницьма, Щоби нам не відкрилась блакить.

Відступися від серця, тривоги! День прийдешній хай буде ясним! ...Дуже страшно зустрітиса з Богом, Ще страшніш – не зустрітиса з Ним... Володимир Сад

ПАДІННЯ І УДАРИ

«Падіння»... Всім знайоме це відчуття. Час від часу ми падаємо і опиняємось «на дні», причому в кожного поняття «дно» є особистим. Кожен, хто там опиняється, відчуває безнадію, відчай і небажання продовжувати робити щось в напрямку «до підняття».

Відсутність мотивації «вставати» є наслідком сильних ударів життя, які не просто похитнули, але звалили з ніг. Корінням безнадії є накопичені травми, що глибоко закарбовуються в підсвідомості. З кожним наступним «падінням» ми отримуємо ще більше негативного досвіду, котрий в найбільш болючі моменти спливає емоційними картинками перед нашими очима.

Безвихідь, страх, заплутаність, тривожність, відчуття неспроможності створити щось корисне, добре чи виконати навіть елементарні доручення, дані самим собі, бачення свого майбутнього як факту існування без жодної можливості радити життю – це ніщо інше як самообман, котрий нас заспокоює і змирляє з тою ситуацією, що склалася.

Наші «опущені руки» свідчать про негативне рішення, яке ми приймаємо стосовно свого життя і себе як особистості. Опускаючи руки, ми фактично заявляємо, що «ні на що не здатні», тим самим понижуємо власну самооцінку. Втрачаємо відчуття гідності, цінності. Наше прийняте рішення «опустити руки» грає з нами ж злий жарт, і в результаті ми думаємо про себе, що ми безпорадні і слабкі.

Насправді падіння – це неприємні невдачі, а коли вони часті – це багато неприємних невдач протягом невеликого періоду часу. Одна маленька подряпина на тілі практично не має жодного важливого значення, але коли їх багато, тоді ми починаємо відчувати дискомфорт. Одна недосягнута ціль на фоні багатьох інших досягнутих виглядає незначною, але коли навпаки – то одна досягнута втрачає свою вагу на фоні численних невдач.

В період постійних падінь ми все більше відчуваємо силу тяжіння до «дна». Нам з кожним разом важче вставати. Рани незагоєні і кровоточать. Ми не в порядку. Наше життя в світі видається помилкою. Ми починаємо самі прогнозувати усі можливі варіанти свого буття і скептично програмуємо себе, що «нічого не вийде», і, як наслідок, навіть не використовуємо ті можливості, які падають в наші руки. Люди навколо бачать в нас хороші якості, вміння і таланти. Вони пропонують шляхи для самореалізації, а ми, будучи вже підвладні власному рішення «що ми ні на що не здатні», відповідаємо: «Ні, в мене немає достатньої компетенції, щоб це зробити», «Ти що, це не для мене!», або навіть не погоджуємось спробувати, бо наперед очікуємо від себе чергову невдачу в будь-яких починах.

Щойно вище були описані ті негативні відчуття, які здебільшого людина переживає після моменту падіння, але що з ними робити і як встати після чергового падіння? Що робити з тим, що не хочеться вставати? З апатією?

Важливо зрозуміти певні речі:

– не всі думки, що ми чуємо, є нашими – в кризовий момент для людини диявол з легкістю і задоволенням підкидає ті думки, що будуть тягнути на дно. Бо коли людина «на дні», тоді її легше відвести від Бога;

– Бог дав людині волю, а отже, здатність до вибору – наш вибір має силу (вплив), від нашого прийнятого рішення буде залежати наше майбутнє;

– впали ми – а разом з нами на дні опинився не тільки негативний, але і здобутий досвід. Отож, ми стали більш сильнішими, витривалішими до життя. Ми помудрішали, адже тепер точно знаємо, як правильно діяти, якщо знову опинимось в подібних ситуаціях;

– Бог нас не залишив – а це означає, що коли ми приймемо рішення довіритись Йому, то Він в міру нашої готовності крок за кроком буде відкривати Своє бачення стосовно нашого життя. Піднімати нас;

– в нас залишилось багато ран, нам боляче – так, а ще в нас залишилась пам'ять, котрою варто скористатись при нагоді. Найзаплутаніший лабіринт в світі – це замкнуте коло. Ми отримуємо одні і ті ж самі удари знову і знову, причому в ті ж самі болючі місця, чому? – Бо робимо те саме. Важливо почати робити щось інше, нове. Лише нові дії призводять до нового результату. Бог – цілитель, Він потурбується про наші рани, коли приїдемо до Нього, але і нам варто почати ухилиятися від зустрічних ударів.

Фактично, останній рік мого життя – це постійний стрес і тривала невідомість того, що очікувати завтра. Вже не пам'ятаю, скільки раз довелося пережити момент пошуку нової роботи. Хороший удар – втрата роботи, збив мене з ніг. Втратила те, що довго шукала! Встигла попрацювати лише три місяці, а далі виявилась непотрібною. Моя самооцінка впала, в голові прозвучало те рішення – вирок: «ні на що не здатна!». І я почала поводитись відповідно...

Ще декілька днів тому відчувала себе звичайною людиною, котра нарешті має стабільну роботу, а в момент падіння змирилася з думкою, яку підкинув диявол. Причини моєї «неспроможності ні на що» знайшлися швидко: я в чужій країні, мову знаю не на найкращому рівні, мене не взяли навіть роздавати реклами через відсутність відповідних документів! В якому я була стані? – В жахливому, мені навіть не хотілося ні з ким розмовляти, але навіть в цей момент Бог мене не залишив.

На моєму шляху з'явилась незнайома людина, яка сказала наступне: «Ти не знаєш що буде завтра?.. Так це ж чудово! В тебе важкий момент, а Бог чудесний, Він здатний вивести тебе з тої ситуації, що склалася, таким дивовижним способом, що ти навіть подумати про це не зможеш. Віддай все в Його руки і насолоджуйся Його діями в твоєму житті»... Тоді я подумала: як складно все

віддати в Божі руки... Прийшовши додому, розмовляла з Богом, сказала, що не в моїх силах щось зробити більше, ніж роблю. Частково довірила ситуацію в Божі руки. Частково, бо знала: не факт, що після чергового падіння в мене буде сила піднятися... В результаті Бог вивів з тої ситуації справді дивовижним чином, а мені досі важко довірити Йому певні речі, котрі мене обтяжують... Веду до того, що Бог добрий і милосердний. Творить добрі і дивовижні справи в нашому житті навіть тоді, коли ми довіряємо Йому частково. Уявіть, що Він може для вас зробити, якщо ви довіритесь Йому повністю?

Бог застав в вас таланти, вміння і здібності. Проаналізуйте своє життя. В досягнутих цілях ваше місце. Обов'язково повинні знайтися речі, які ви робите чудово. В тих галузях і в тих сферах для вас Бог передбачив найкращий спосіб для самореалізації. Не бійтесь пробувати щось нове. І не піддавайтесь думкам, що тягнуть «на дно». Якщо вам справді складно побачити в собі цінність, яку бачить Бог, то моліться про те, аби Господь направив вас в ту сферу, в якій зможете відчути себе на своєму місці. Для Бога немає неможливих речей, особливо, якщо ви з вірою звертаєтесь до Нього і просите про допомогу, то обов'язково отримаєте відповідь. Не сумнівайтесь в Його силі, але терпляче очікуйте і шукайте себе. В Біблії сказано: хто шукає, той знаходить (Мат: 7:7).

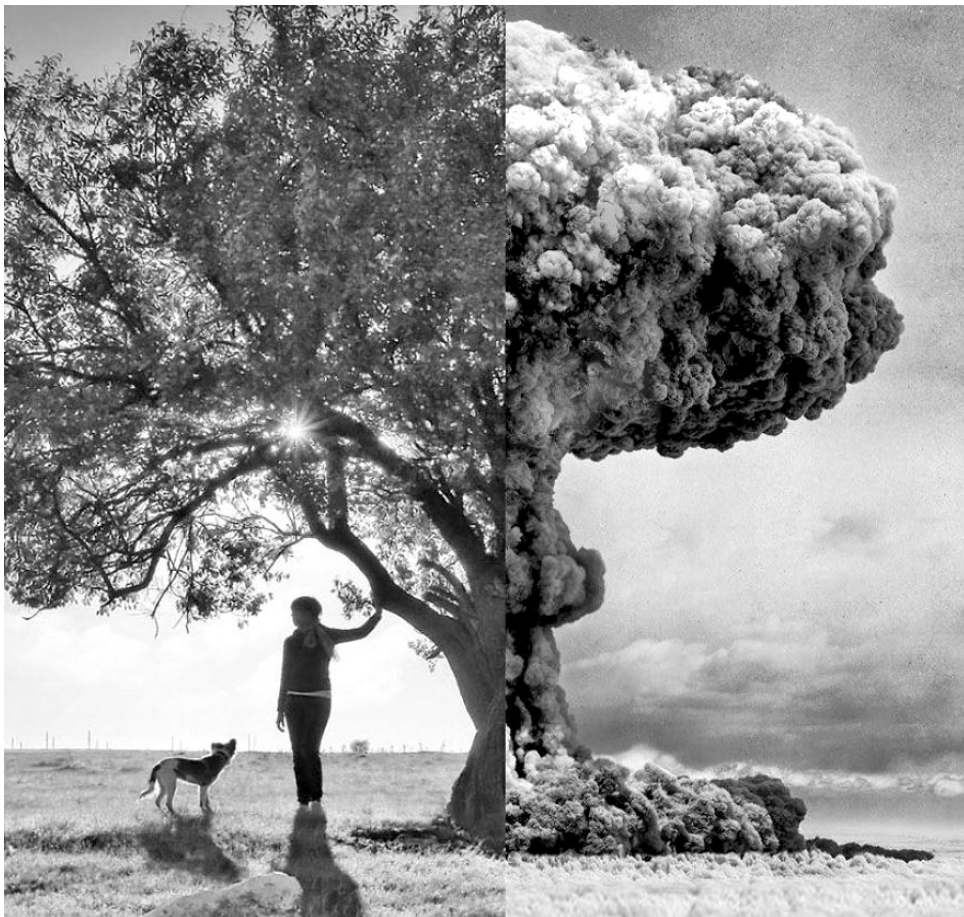
Оксана Нестеренко

НЕ ЗАВЖДИ ТАК БУДЕ!

Ми живемо у світі контрастів, де змінюється біле та чорне, добро та зло, багатство та бідність, темрява та світло. Звісно, ми бажаємо, щоб все завжди було добре, але, на жаль, ці смуги білого та чорного відрізки нашого життя нам не підвладні. Вони нагадують нам природний малюнок зебри, де чорне завжди змінюється білим та навпаки, і так на протязі всього людського життя. Якщо ваш холодильник забитий їжею, не забудьте наклеїти магнітик зі словами «не завжди так буде!» Якщо ваші справи пішли вгору, не будьте легковажні, тому що не завжди так буде! Тому не варто жити «на широку ногу», ні в чому собі не відмовляючи, а стримано, з розумінням того, що всі ми під Богом ходимо.

Біблія дає нам багато подібних ілюстрацій та життєвих історій, коли людина, маючи все, помирала або залишалася ні з чим. Ось приклад: «І сказав їм: «Глядіть, остерігайтесь зажерливості, бо життя людини не залежить від достатку маєтку його». І розповів їм притчу: «В одного багача добре вродила нива. І міркував він про себе, кажучи: «Що мені робити, бо не маю куди зібрати мій урожай?» І сказав: «Ось що зроблю: знесу клуні мої і поставлю більші, і зберу туди все моє збіжжя і все добро моє та скажу душі моїй: душе, маєш багато добра на багато років; спочивай, їж, пий і веселися!» Але Бог сказав йому: «Безумний, у цю ніч душу твою візьмуть у тебе; і все, що ти набрав, кому дістанеться?» Ось так буває з тим, хто збирає скарби для себе, а не в Бога багатіє» Лук. 12:15–21.

Ще один приклад нагадує нам про те, що життя і все, що в ньому є, – це дар Божий! Тому, розмірковуючи про стан наших справ, варто згадати, завдяки Кому ми

маємо усі здобутки нашого життя. Біблія розповідає нам про велику і могутню Вавилонську імперію та її царя Навуходоносора. Та ось одного разу з ним трапилось дещо неймовірне! В це важко повірити, але це реальна правдива історія: «Коли минуло дванадцять місяців, ходячи по царських палатах у Вавилоні, цар сказав: чи не це величний Вавилон, який побудував я як дім царства силою моєї могутності й на славу моєї величі! Ще слова ці були у вустах царя, як був з неба голос: «тобі говорять, царю Навуходоносоре:

царство відійшло від тебе! І відлучать тебе від людей, і буде перебування твоє з польовими звірами; травою будуть годувати тебе, як вола, і сім часів пройде над тобою, доки пізнаєш, що Всевишній володарює над царством людським і дає його, кому хоче!» Негайно і сповнилося це слово над Навуходоносором, і відлучений він був від людей, і в траву, як віл, і зрештувалося тіло його россою небесною, так що волосся у нього виростило як у лева, і нігті у нього – як у птаха. Після закінчення ж днів тих, я, Навуходоносор, звів очі мої

до неба, і розум мій повернувся до мене; і благословив я Всевишнього, звеличив і прославив Вічного, Якого володарювання – володарювання вічне, і Якого царство – у роди і роди. І всі, що живуть на землі, нічого не значать; з волі Своєї Він діє як у небесному воїнстві, так і у тих, хто живе на землі; і немає нікого, хто міг би протистояти руці Його і сказати Йому: «що Ти зробив?» У той час повернувся до мене розум мій, і на славу царства мого повернулися до мене сановитість і колишній вигляд мій; тоді знайшли мене радники мої і вельможі мої, і я відновлений був на царство моє, і велич моя ще більше піднеслася. Нині я, Навуходоносор, славлі, підношу і величаю Царя Небесного, Якого всі діла істинні й путі праведні, і Який у силі змирить тих, що ходять гордо» (Дан. 4:26–34).

Проводячи паралелі між цими двома прикладами, можна впевнено сказати, що немає нічого вічного на цій землі. Вічний тільки Бог та Його Слово, все інше дуже легко змінюється або втрачається, і на цей процес впливає багато чинників, якими керує Бог, тобто зміна влади, війна, інфляція, голод, смерть і т.д. Тому ніхто із людей не може бути впевненим у завтрашньому дні, а повинен сьогодні налагодити свої стосунки з Богом та людьми і кожен день жити так, як останній. Гордий цар зрозумів цю істину і сказав: «нині я славлі, підношу і величаю Царя Небесного», не при смерті, не в старості, не в хворобі чи коли сталося лихо; нині – сьогодні і зараз! Пам'ятаймо, що життя, здоров'я, сила, розум, здібності – це дари, наділені Богом особисто для кожного! А що станеться, якщо відібрати хоча б один з них?

Костянтин Скобелєв.

«У вірі в Бога є щось, що примушує
Бога пройти повз мільйони людей,
тільки щоб помазання своє
вилити на вас».
Сміт Вілгсворт

«Я побачив, що Бог настільки сильно хоче, щоб ми прийшли до Нього, що Він створив умову для цього максимально простою – » Тільки віруй».– так зрозумів та, віддавши своє серце Богові, сказав чоловік віри – Сміт Вілгсворт.

Прочитавши книгу про життєвий шлях цього Апостола віри, я з великою симпатією, прибігаючи до нашого небесного Отця, дякую Йому за Сміта та подібних йому.

Дякуємо тобі, Боже, за твою любов до свого творіння, за цю просту умову – «тільки віруй».

Отже, бажанням мого серця, а також ще більшим сердечним бажанням самого Творця Всесвіту – нашого Татуся, хочу привернути вашу увагу та привести для зростання у вірі яскраву ілюстрацію віри Сміта Вілгсворта:

Завітавши до священика приходської церкви, Сміт під час спілкування з ним висловив бажання, як потім виявилось – бажання Бога. А бажанням було – піди та купи собі нові черевики.

Що в цьому незвичайного, скажете ви, звичайна справа. Але для цього священика вона була незвичайною – він не мав ніг та ходив на двох дерев'яних протезах. І, почувши таку заяву, він зніяковів, засмутився... та покульгав у свою кімнату в розпачі.

Лише зачинивши за собою двері, він почув голос Живого Бога: «Зроби так, як сказав Мій слуга». І після цих слів вся Біблія почала із «мертвої» букви перетворюватися в живе, пульсуюче Слово Батька.

Священик пригадав слова, які промовив Ісус до Яіра – «Тільки віруй», пророцтва, явлення чудесних справ Божих, якими рясніє все Писання. В цих роздумах та спогадах промайнули вечір та ніч.

Аж ось заспівали перші півні, почала підійматись ранішня зоря, осяяла небосхил, та наш священик часу

не гаяв, він вже очікував, коли відчиниться взуттєва крамниця. З'явився власник, відчинив двері та запросив пройти і зачекати асистента. А ось і асистент із чемним привітанням та запитанням: «Чим я Вам можу допомогти?» Священик на хвилю забарився в спогадах, який же розмір черевиків він носив... А асистент, помітивши, що в нього замість ніг – протези, сказав, що в них спеціального взуття немає, тільки звичайне. Священик відповів: «Так мені звичайні черевики, розмір 8, чорного кольору». «Гаразд, сер, зараз принесу». За хвилину асистент з'явився з коробкою. «Будь-ласка, сер, чорні черевики восьмого розміру» – виїнявши з коробки, він поставив їх перед священиком.

І тут трапилась надзвичайна річ! Як тільки дерев'яний протез опустився в черевик, він перетворився в звичайнісіньку ногу, з другим протезом сталося те саме чудо!

Здивуванню священика, продавця та власника магазину не було меж. Сльози подяки та радості наповнили очі служителя, він щиро дякував Господеві. Вдячні уста вихваляли та славили Творця всього видимого і невидимого за неочікуване благословення та милість.

З маленького взуттєвого магазину в містечку Англії вийшла найщасливіша людина в нових черевиках з новими ногами!

Я впевнено можу сказати, що на своїх наступних служіннях цей священик проповідував про свого Творця і Цілителя зовсім по-новому.

Слава тобі, Отче, за твою любов до свого творіння, слава повіки нехай летить з наших вуст, бо Ти кожну мить нашого життя твориш чудесні, неймовірні речі в нас та оточуючому світі, на які ми зазвичай не звертаємо уваги, приймаючи їх за щось звичайне та обов'язкове!

Господь, Тобі подяка за все, що маємо – за очі, які бачуть, за вуха, якічують, за руки, за ноги, за уста, які співають Тобі хвалу, за все Тобі, Татусю, дякую. Якби не Ти, не Твоя любов, що б отримав цей каліка-священик?! І що могло б трапитись в житті Сміта Вілгсворта, якби він не вірив в Творця? Але слава Богу, що він повірив.

Сміт постійно заявляв, де б він не був: «У вірі в Бога є щось, що примушує Бога пройти повз мільйонів людей, тільки щоб помазання своє вилити на вас».

Зверни увагу на ці слова. Та нехай у твоєму серці, дорогий читачу, з'явиться більше місця для живої віри в Вічного Творця всесвіту, твого небесного Батька... ТІЛЬКИ ВІРУЙ!..

підготував та переклав з російської
Михайло Котошук
за книгою «Постоянно возрастающая вера»

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твої. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

**Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути
Слово Боже і де помоляться за вас.**

Адреса: м. Вінниця, вул. Ватутіна, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

**ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ,
ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.**

Свідцтво про
державну реєстрацію
друкованого засобу
масової інформації
Серія KB № 20494-10294ПР

Поштова адреса:
а/с 5627, м. Вінниця,
21011, Україна
Електронна адреса:
christiannewspaper2017@gmail.com

Засновник та гол. редактор:
Ісоян Карен Григорі
Коректор: Олена Ронжина,
Відповідальний редактор:
Костянтин Скобелев

Наш новий рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень –
для благодійних внесків – № рахунку: 4731 2191 0403 7134
МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування на карту 5167987208606315 Ісоян Карен Григорі

Віддруковано:
ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед»,
м.Вінниця, вул.Чехова 12а,
тел: (0432)55-63-97. Зам.1920707
Наклад: 2000 примірників.

